

Dit voorstel hinkt op twee gedachten. Enerzijds blijft de verantwoordelijkheid voor loondoorbetaling bij ziekte bij de werkgever liggen, anderzijds springt de overheid bij.

Laat toch iedere partij doen waar hij of zij goed in is:

- de werknemer werkt naar vermogen (bij ziekte is dat vermogen even nul);
- de werkgever creëert inkomsten voor het bedrijf uit (het resultaat van) dat werk, en geeft een deel daarvan aan de werknemer onder de noemer "salaris";
- de overheid stuurt middels heffingen en toeslagen waar nodig bij, zodat aan het eind van de dag "de koek" eerlijk wordt verdeeld.

Abstract gezien zijn bedrijven en werknemers gelijksoortig: het zijn systemen die in de vorm van goederen of diensten een bijdrage leveren aan de samenleving, in ruil voor andere goederen en diensten.

In de prehistorie werden die goederen en diensten rechtstreeks verruild, later stapte men om praktische redenen over op ruilmiddelen zoals munten, waardepapieren en virtueel geld.

Lange tijd werd "de koek" zo eerlijk mogelijk verdeeld volgens het principe "loon naar werken": hoe meer er uit je handen komt, hoe meer salaris je ontvangt, dus hoe meer je gebruik kunt maken van de goederen en diensten die anderen leveren.

Maar er zijn ook mensen die door hun leeftijd, een ziekte, een beperking of externe omstandigheden (ontregeling van de samenleving als geheel door een virusuitbraak, om maar iets willekeurig te noemen) niet in staat zijn een bijdrage te leveren die in balans is met de hoeveelheid goederen en diensten die zij afnemen.

"Loon naar werken" is daarom geen gezond uitgangspunt. Bestaanszekerheid bij ziekte moet dan ook niet iets zijn dat je verdient bij, of dat geregeld wordt door, de werkgever. Het is een taak van de overheid.

De netste manier om "de koek" eerlijk te verdelen is in mijn ogen deze:

- laat ieder economisch systeem (individu, bedrijf) naar vermogen aan "de koek" bijdragen (in de vorm van goederen of diensten);
- laat ieder economisch systeem belasting betalen over de gegenereerde inkomsten (bedrijf: winst; werknemer: salaris);
- herverdeel dat belastinggeld zodanig over alle economische systemen dat ze, het na belasting resterende deel van de zelf gegenereerde inkomsten wegdenkend, precies die goederen en diensten kunnen inkopen die nodig zijn voor hun bestaanszekerheid;
- herverdeel wat er daarna nog van het belastinggeld over is op basis van de getoonde inzet in plaats van de economische waarde van de geleverde goederen of diensten (dus iemand met een urenbeperking krijgt voor passend deeltijdwerk evenveel als iemand zonder beperking voor een voltijdse baan).

De belangrijkste voordelen van deze werkwijze:

- één systematiek in plaats van een woud van regelingen;
- evenveel bestaanszekerheid voor iedereen;
- onder alle omstandigheden een financiële prikkel om te werken naar vermogen;
- aansluiting bij de roep vanuit de samenleving om bedrijven net zo te belasten als burgers;
- gelijke kansen voor iedereen om een modaal welvaartspeil te bereiken.

In het bijzonder wordt op deze manier loondoorbetaling bij ziekte "vanzelf" grotendeels gewaarborgd. De inkomenscomponenten voor de bestaanszekerheid en de getoonde inzet blijven

immers gelijk. Alleen het zelf gegenereerde inkomen valt bij ziekte weg. Dat is deels onvermijdelijk, omdat er een prikkel moet overblijven om na herstel weer aan het werk te gaan. Te overwegen valt om een al te sterke terugval in inkomen af te zwakken, bijvoorbeeld door in de N-e ziektemaand $(100 - \text{constante} \times N)$ procent toe te kennen van het oorspronkelijke maandinkomen, tot het nieuwe niveau is bereikt.